

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 20

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı "Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 20

Haziran 1993

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

MAVİBULUT YAYINLARI

YeniçarşıCd. 33/2 Ferah Apt. D.4

80060 Galatasaray istanbul

Tel: 252 63 75 -76 Faks: 244 08 60

Kapak renk ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

İç filmler: Reprograf (511 38 26)

Baskı: Ayhan Matbaacılık (518 24 14)

Aylık dergi. Fiyatı: 15.000 TL.

Yıllık abone bedeli:

Yıllık 12 sayı: 150.000 TL.

Taahhütlü: 198.000 TL

Yurtdışı: DM 70 (Uçakla: DM 95)

Kırmızıfare dergisi aboneliği için posta çeki ile 127469 no.lu hesaba abone bedelinin yatırılması ve alındı ya da fotokopisinin gönderilmesi yeterli olacaktır.

Kapak: Fatih Erdoğan

Merhaba!

Okullar řu anda tatil. Annenizin ya da babanızın hangi ilkokulda okuduğunu sordunuz mu hiç? Onların ilkokullarının nerede olduğunu biliyor musunuz? Sorun bakalım, anımsıyorlar mı? "**Sevgili ilkokulum**" projemizden söz etmek istiyoruz sizlere. Büyüklerinizin okumuş olduğu ilkokulda şimdi sizin yaşınızda çocuklar okuyor. Büyüklerinizin okuluna Kırmızıfare aboneliği armağan etmek ister misiniz? Bunun için bize yazın veya hemen şimdi telefon edin. Size göndereceğimiz abone formlarıyla büyüklerinizin adına, onların ilkokullarına abonelik armağan edebileceksiniz. Böylece hem o okuldaki çocuklara Kırmızıfare'yi ulaştırmış olacak, hem de büyüklerinizin ilkokul anılarını tazelemiş olacaksınız. Bu arada sizin de bir kazancınız olacak, çünkü göndereceğimiz armağan kitap listesinden seçeceğiniz kitabı ücretsiz olarak edineceksiniz.

Unutmayın, Kırmızıfare'yi her gün ve her saat arayabilirsiniz.
(Telefonumuz: 252 63 75.)

Edebiyat ve sevgi dolu günler...

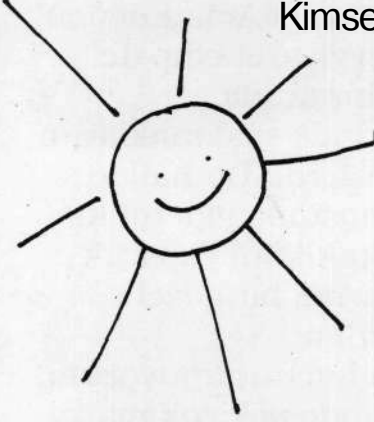
Kırmızıfare

İçindekiler

Neyin Nesi.....	Ayla Çınaroğlu	3
Masal Kuşu.....	Nebahat Ayar	4
Korkunun Ölçüsü.....	Fatih Erdoğan	7
Bir Robot İcat Edeceğim.....	Mehmet & Gülsevin Kırıl	10
Köpeğim Pata.....	Deborah Kogan	13
Fındıkfaresi.....		19
Onu Seviyorum (9).....	Fatih Erdoğan	23
Yeniden Başlamak.....	Haluk Cengiz	24
Âşık Sakalar.....	Uğur Büget	35
İpucu Bizden Çözümü Sizden.....	Turan Yüksel	38
Bir Kitap Bir Yazar.....		40

NEYİN NESİ

Durup dururken dudağıma takılan
Bu ılık da neyin nesi?
Bayram değil, seyran değil
Kimse beni öpmedi

Ayla Çınaroğlu

Cebimde harçlığım da yok
Üstelik günlerden pazartesi

Öyleyse neyin nesi bu ılık güzel kuş
Tatlı güneş, minik tomurcuk
Benekli uçuç böceği
Bu ılık da neyin nesi?

(Resim: Ayşe Çınaroğlu)

MASAL KUŞU

Nebahat Ayar

Resimler: Kemal Urgan

4 KÜÇÜKKEN SOĞUK kış gecelerinde annemin koynuna sokulur, "Anne bana masal anlat," derdim. Annem de masal bilmediğini söyler, "Sen anlat kızım," derdi. Üzülürdüm... Öfkelenirdim anneme. Sırtımı döner bir daha da konuşmazdım. Her zaman böyle yapardı. Kandırırdı beni, "Masal bilmiyorum," diye. Ya da, "İlk önce sen anlat, sonra ben anlatırım," diyerek anlaşıp, kurtulmaya çalışırdı elimden. Ben de hemen inanır başlardım masala. Öylesine kaptırırdım ki kendimi, yorulup da sıra sende anne dediğimde uyuduğunu o zaman fark ederdim. Bir iki kez sarsar, "Anne uyuyor musun?", "Anne uyan!" diye seslenirdim. Hiç sesi çıkmazdı. Vazgeçerdim o zaman. Babama dönerdim. Babama,

"Bana masal anlatır mısın?" diyemezdim hiç. Çekinirdim. Babam benim. Bir peri padişahıydı sanki. Kimsecikler inanmazdı dokuz kızı olduğuna, masalmış gibi gelirdi herkese. Ama küçücük sarayımızı ziyaret edip de, hepimizi bir arada gördüklerinde şaşkınlıklarını gizleyemezlerdi. Bu halleri öylesine hoşuma giderdi ki, hepsinin taklidini yaparak arkadaşlarımı bir güzel eğlendirirdim.

Bir gün hiç unutmuyorum, babam elinde pek çok masal kitabıyla çıkagelmmişti. Kitapları birer birer desenli kağıtlarla paketleniyor, masanın üzerine koyuyordu. Hiç sesimi çıkarmadan uzun bir süre onu izlemiş, gözlerimi kitaplara dikmişim. Keşke hepsi benim olsaydı! Keşke hepsini okuyabilseydim! Babamın öğrencilerini o kadar kıskanmışım ki! O an korkmasaydım, bütün kitapları odama götürüp saklayacaktım. Fakat yalnızca bir tanesini almış, yastığımın altına koymuştum o gece. Ve yine o gece, ilk kez köpek havlamasından korkmamış, annemlerin yatağına

sığınmamıştım. "Masal isterim," diye uykusuz bırakmamıştım. Ama ben uykusuz kalmıştım. Her gün tetikte, "Babam bana kızacak mı?" diye bekliyordum. Fakat bir şey söylememişti. Tersine arada sırada bana da öğrencilerine aldığı gibi masal kitapları almaya başlamıştı. Çok seviniyordum. Saatlerce kitaplara bakıyor, ablalarımın okumaları için yalvarıyordum. Bir gün, iki gün bu böyle devam ediyor, üçüncü gün hepsi hayır deyip uzaklaşıyorlardı yanımdan.

Ben de resimlere bakarak; aklımda kalanların çoğunu yeni yeni şeyler de katarak arkadaşlarıma anlatıyor, eve ancak akşam saatinde dönüyordum. Doğru dürüst yemek bile yemez olmuşum. Geceleri de rüyamda hep masal kahramanlarını görüyordum. Her şey birbirine karışmıştı. Pamuk Prenses, birden Çizmeli Kedi'nin çizmelerini giyiyor, fareye dönüşen devin peşinden koşuyordu. Çizmeli Kedi'yse yakışıklı bir prens oluyordu. Büyücü kadın, süpürgesi ve

toz beziyle gökyüzünü
süpürüp bulutları silerken;
Parmak Kız, Keloğlan ve
Pinokyo, birlikte Sinbad'ın
ülkesine gidiyorlardı uçan
halıyla. Alaaddin'in Sihirli
Lambası'nı
bulmaya.

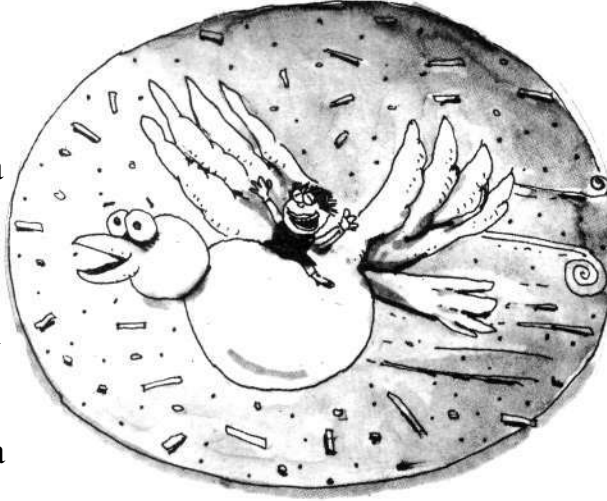
Deniz kızı el
sallıyordu
kuaförün-
den, yanında
ben de

vardım.
Saçlarımızı
boyatıyorduk
mürekkep
balığına.

Uyandığında
aynaya
koşuyordum.

Saçlarımın mavi olmadığını
görünce hem üzülmüyor, hem
seviniyordum. Sonra
gördüklerimin hepsini en ince
ayrıntısına kadar ballandıra
ballandıra anlatıyordum.

Arkadaşlarım da başlamıştı
masal anlatmaya. Onlar da
güzel düşler görüyordu. Her
gün yeni bir düşle başlıyorduk
günümüze. Artık sokaklarda
hiç duyulmuyordu sesimiz.
Kavgalar da bitmişti.
Şikâyetler son bulmuştu.
Mahallemizin kadınları

şaşkınlık içindeydi. Kulak
kabartıp bizi dinliyorlardı. Ne
olup bittiğini anlamak
istiyorlar, çevremizi
sarıyorlardı. Bir daha da
ayrılmıyorlardı yanımızdan ve

halka gittikçe
büyüyordu.
Onlar da bizim
gibi çocuktuk
sanki. Onlar
da masallara
kapılmıştı.
İşlerini bitirir
bitirmez bir
yerde toplanıp
beni
bekliyorlardı.
Herkes,
"masal kuşu"
diye çağırmaya

başlamıştı beni. Öylesine
memnundum ki adımdan,
gerçek adımları unutuvermişim
artık. Günboyu masal
satıyordum karşılıksız.
Dinliyorlardı beni. İşim bu
olmuştu benim. Başka başka
semtlere uçuruyordum masal
kuşlarımı, akın akın geliyordu
mahallemize çocuklar. Hepimiz
masal yiyorduk gündüz gece.
Büyüklerimize de soframızda
yer veriyorduk. Tadını alan
doyamıyordu bir türlü.

Korkunun Ölçüsü

Fatih Erdoğan

Cetvel ne işe yarar? Uzunluk ölçmeye değil mi? Evet, genellikle öyle, ama bazen cetvelle akla gelmeyecek bir şeyin de ölçüsünü alabilirsiniz. Örneğin, korkunun! Hiç korku cetvelle ölçülür mü demeyin. Çocukken dinlediğim bu öyküde korkusunu cetvelle ölçmeye kalkan bir çocuğun başından geçen tüyler ürpertici macerayı okuyacaksınız.

AKŞAM YEMEĞİNİN hemen ardından bir korkaklık tartışması başlamıştı. Elektrikler kesilmişti çünkü ve karanlığın verdiği ilhamla yataktan çıkan tüm öğrencileri kendilerince bir hortlak, hayalet masalı uydurmuştu bile. Masallar birbirini izledi. Sesler azaldı. Önceleri kahkahalarla izlerken, tümünün sesi kesildi. Şimdi yalnız anlatıcının sesi duyuluyordu mum ışığının aydınlattığı salonda. Mum ışığında titreyen gölgeler duvarda büyüyüp küçülüyor, uydurma masallardaki ruhlar, cinler, periler sanki salonun bilinmez köşelerinde çocukları izliyordu.

Birden elektrikler geldi. Ali, "Oh, neyse," dedi. "Korktun mu?" dedi Osman. "Yoo, niye korkacaktım

ki?"

"Hadi hadi, korktun.

Korkak."

"Korkak sensin."

"Hiç bile. Ben öyle saçma şeylerden korkmam."

Yurt amiri elini çırparak, yatma saatinin geldiğini bildirdi. Osman'la Ali bir süre konuşmadan koridorda ilerledi. Arkadan üst sınıftaki çocuklardan ikisinin kahkahası geldi. "Haydi korkaklar!"

Osman bunu fırsat bilip onların yanına geçti. "Çok korkak," dedi.

"Sensin korkak!"

Ali sinirleniyordu. Büyük sınıftaki çocuklar sırtıyorlardı ikisine de.

"Tuvalete bile gitmeye korkuyor," dedi Osman.

"Hiç bile," dedi Ali.

Burnundan soluyordu. Birden

nasıl olduysa ağzından hiç çıkmaması gereken sözler kaçıverdi:

"Mezarlığa bile gidebilirim ben!"

Bir an sessizlik oldu. Başka çocuklar da bu sözü duymuşlardı. Birden hepsi Ali'nin çevresinde toplandılar.

"Gidemezsin!"

"Giderim!"

Ali'nin öfkesi bir anda şaşkınlığa dönüştü.

Nasıl olmuştu da kendini birden dönülmez bir noktada buluvermişti? Sanki konuşan kendisi değil de bir başkasıydı

"Şimdi de gidebilirim, geceyarısı da... Korkak değilim ben sizler gibi!"

Büyük sınıftan Oktay sırtarak Ali'ye eğildi. "Bu gece," dedi. "Bu gece saat on ikide mezarlığa gideceksin. Ve işte al şu cetveli mezarlardan birinin üstüne sapla. Yarın sabah cetveli mezarın üzerinde görürsek, korkak olmadığını

anlarız."

Ali aynı şaşkınlıkla cetveli aldı. Sımsıkı kavradı.

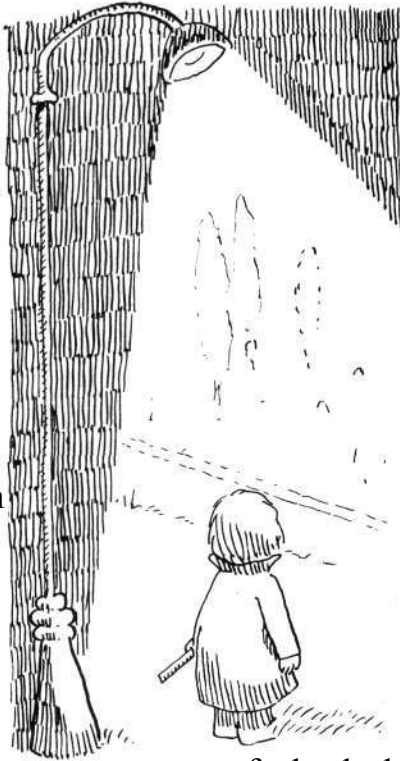
Ön iki olduğunda mırıldanmalar başladı. Zaten yatakhane kimse uyumamıştı ki. Ali paltosunu giyip pencereden dışarı süzüldü. Yağmur yağıyordu. Ne bir yıldız ne de ay görünüyordu. Yalnızca mezarlığın duvarının başladığı

yerde bir sokak lambası, cılız bir ışık veriyordu. Ali ışığa kadar yürüdü. Işığın altında bir süre durdu.

Vazgeçmeyi, korkaklığı kabul etmeyi düşündü bir an. Gözlerinin önüne Oktay'ın ve Osman'ın sırtışı geldi. Geri dönemezdi. Işığın aydınlattığı duvarın karanlıkta kalan arka yüzüne geçmek zorundaydı şimdi. Işığın altında

fazla da kalamazdı. Çünkü yatakhane oradan bakan çocuklar onu bekler görünce korktuğunu anlayabilirlerdi.

Duvarın üstüne çıktı. Rüzgâr

duvar boyunca sıralanmış-
ağaçların içinden uğuldayarak
esiyor, dalların birbirine
sürtmesinden çıkan çeşitli
seslerle karışıyordu. Duvardan
aşağısını görmeye çalıştı. Belli
belirsiz bir beyazlık gözüne
ilişti. Bir mezar taşı olabilir
miydi bu? Duvardan indi. Yere
ürkerek bastı. Sanki birilerini
uyandırmamak ister gibi yavaş
yavaş yürüdü. Evet bir mezar
taşıydı gördüğü. Terden sol
eline yapışmış olan cetveli sağ
eline aldı. Neden saplamasını
istemişlerdi ki? Bıraksa?
Cetveli mezara saplama fikri
rahatsız ediyordu onu.

Mezarın önünde durup
eğildi. Cetveli toprağa doğru
bastırdı. İlk anda hissettiği
şeyi aklından kovmaya çalıştı.
Olamazdı böyle bir şey! Cetveli
biraz daha bastırdı. Aynı şeyi
hissedince boğazında bir çığlık
yükseldi, ama dışarı çıkamadı.
Sanki bir şey paltosundan
çekiyordu onu mezara doğru.

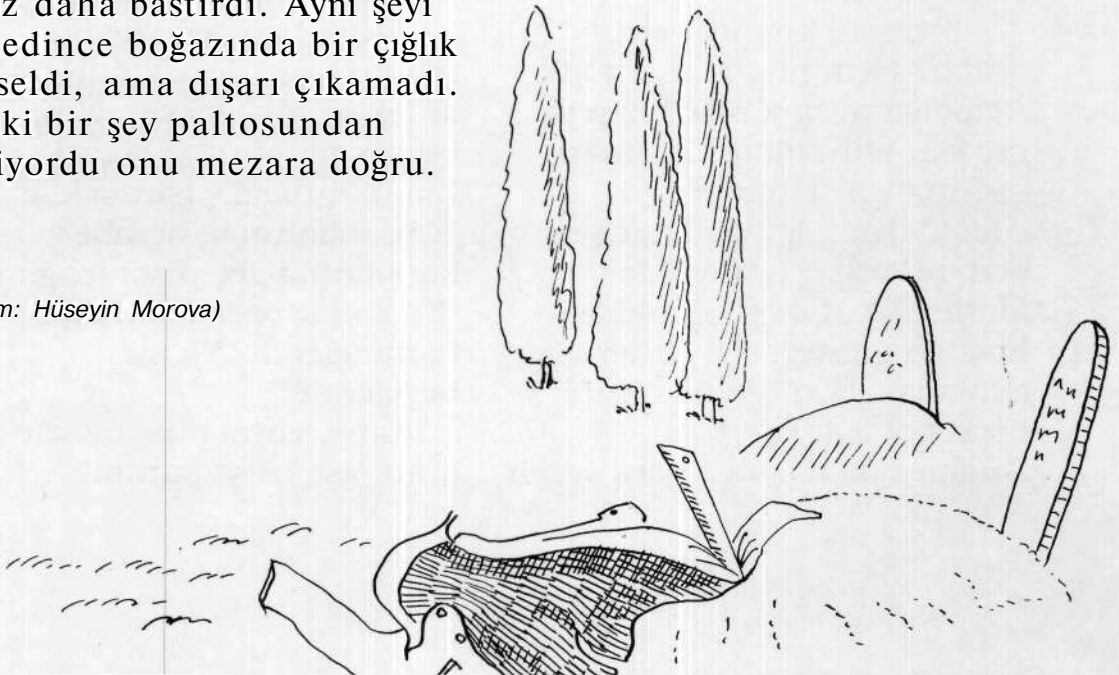
Doğrulmak istedi. Yapamadı.
Paltosunu bir şey tutmuş
çekiyordu.

"Anneciğim," diye bir çığlık
attı. Paltosunu üzerinden
sıyırıp var gücüyle duvardan
atladı. Kendini bir anda
yatakhane buldu.

Uzun süre konuşamadı.
Sonra olanları anlattı. Bütün
gece hiçbirinin gözüne uyku
girmede. Sabah olduğunda ise
grup halinde mezarlığın
yolunu tuttular. Duvarı
atladılar ve ilk mezar taşının
dikili olduğu mezarın başına
geldiler.

Burasıydı. Ali'nin paltosunu
ve eteğinin üstüne saplamış
olduğu cetveli gördüler.
Kahkahalarla gülerek okula
döndüler. Ama Ali artık korkak
birisi değildi onlar için.

(Resim: Hüseyin Morova)

BİR ROBOT İCAT EDECEĞİM

Mehmet & Gülsevin Kıral

Alper'e annesi ve babası bir bilgisayar aldı. Alperler'e gittiğimizde, hep bilgisayarla oynuyoruz. Daha doğrusu o oynuyor, ben seyrediyorum. Alper bütün oyunları biliyor, öyle de hızlı oynuyor ki hep kazanıyor. Benim de bir bilgisayarım olsaydı, ben de bütün oyunları öğrenir Alper kadar hızlı oynardım.

"Anne, bana bilgisayar alırmısınız?"

"Bilgisayar çok pahalı oğlum, alamayız. Her geçen gün de zam geliyor."

Şu zammı kim icat etti acaba? Hem niye icat etti ki? Ben olsam, zam diye bir şeyi hiç icat etmezdim. O zaman bütün anne babalar, çocuklarının istediği her şeyi alabilirlerdi. Şu büyükler amma tuhaf, hep çocukların hoşuna gitmeyecek şeyler icat ediyorlar. Ben büyük olsam, bir robot icat ederdim.

Düğmesine basınca para veren

bir robot. Hem de, yirmi otuz milyar bin lira bile!

Hey! Annemler bana bilgisayar alsınlar, ben büyüüp para veren robotumu icat edince parasını bilgisayarcı amcaya veririm.

"Olmaz oğlum, bilgisayar satan amca bunu kabul etmez."

Bunun neresi komik? Annem hâlâ gülüyor. Şu annemle babam hep böyle yapıyorlar zaten. Ben ne zaman bütün sorunları çözümlersem, gülüyorlar.

Olsun, ben gene de bu robotu icat edeceğim. Hem de kimseye söylemeyeceğim, büyük bir sürpriz olacak. Kimbilir nasıl şaşıracaklar. Bir gün, robotumla beraber karşılarına geçip soracağım, "Ne kadar para istersiniz, hanımefendi? Ya siz beyefendi?"

"Anne, yirmi otuz milyar bin liran olsa ne yapardın?"

Annem gene gülüyor,
"Ohooo! Neler yapardım,
neler!"

'Ya beş yüz bin on liran
olsa?"

"Onunla daha az şey
yapabilirdim."

Şu annem de ne istediğini
bilmiyor, neyse ben ona
parayı verince karar verir
nasılsa. Bir robot nasıl icat
edilir acaba? Belki de, bir
robotun nasıl icat edildiğini
öğreten bir okul vardır.
Mutlaka vardır. Yoksa
büyükler, bu tuhaf şeyleri
icat etmeyi nereden
öğrenecekler? Acaba nerede
bu mucitlik okulu? Neyse
canım, herhalde çocukları
mucitlik okuluna götüren bir
servis aracı vardır. Ama,
okullar başlayınca ben
ilkokula gidecekmişim.
İlkokula gitmeyip, mucitlik
okuluna gitsem? Belki orada
da okuma yazma
öğretiyorlardır. Kimbilir
mucitlik okulundaki diğer
çocuklar, neler icat
ediyorlardır?

"Anne, ille de ilkokula gitmek
mi gerek?"

"Aaa, o ne biçim soru oğlum,
okula gitmek, birçok şey
öğrenmek, yeni arkadaşlar

edinmek istemiyor musun?"

"İstiyorum da, ille de ilkokula mı gitmek gerek?"

"Okula gitmeden bu bilgileri nasıl öğreneceksin, nasıl yeni arkadaşlar edineceksin?"

"Hayır, yani önce ilkokula gitmek mi gerek?"

"Adı üstünde oğlum, ilk önce ilkokula gidilir."

"Peki, ilkokul ne zaman biter?"

"Kerataya bak, daha başlamadan bitmesini düşünüyor. İlkokul beş senede biter."

"İlkokulu bitirince, ben kaç yaşında olacağım?"

"11 yaşında. Yani, Zeynep Abla kadar olacaksın."

Zeynep Abla çok büyük, o kadar uzun süre benim bilgisayarım olmayacak mı yani? En iyisi, ben bu robotu şimdi icat edeyim. Nerden başlasam acaba? Off! Mucitlik de ne kadar zormuş! Ben bu robotun elektrik kısımlarını nasıl yapacağım? Babam fişi prize takmama izin vermiyor, çocuklar için tehlikeliymiş.

Hem de ben televizyon seyretmek istediğimde, hemen gelip fişi prize takmıyor, "Dur oğlum biraz, geliyorum," diyor. Ben de, çizgi filmin yarısını

kaçırıyorum. Belki de, pilli bir robot yapabilirim. Ama bizim bakkalda, robotlara yetecek kadar büyük piller yok. Olsa bile, nasıl taşıyacağım. Off! En iyisi robotun elektrik kısımlarını dayım yapsın, çünkü o elektrik mühendisi. Ben tamir kısımlarını yapayım. Gidip babamın tamir aletlerini alayım. Ama bu aletler musluk tamir etmeye yarıyor.

Robotların musluğu olmaz ki, ben bu aletleri nasıl kullanacağım. En iyisi tamir kısımlarını da babam yapsın. Ben de kaportasını yapayım. Önce robotun düğmelerini bulmalıyım. Basınca para veren, çok, çok güzel düğmeler!

"Oğlum, buranın hali ne böyle, ne yapıyorsun sen?"

"Hiç, düğme arıyorum."

"Aman oğlum, bütün dolabı aşağıya indirmişsin, her şeyi etrafa saçmışsın! Aklın fikrin hep muzurlukta. Bir sürü iş çıkarmışsın gene bana. Git bakayım odana, cezalıydın."

Annem söylene söylene etrafı toplarken, ben odamın yolunu tuttum. Belki de, düğmesine basınca annelerin kızgınlığını geçirecek bir robot icat etsem daha iyi olacak.

BİZE GELDİĞİNDE öksüz bir köpekti Pata. Bir gün babam montunun içinde getirdi onu. Minicik bir yumak gibiydi. Babamın söylediğine göre annesi Kömür Ocakları girişinde ezilmiş. Ocaktaki bekçinin köpeğiymiş. Yemeğini yemeye gelmeyince bekçi onu aramaya çıkmış, ama ölüsünü bulmuş. Yavrular çok küçük olduğu için yaşamamış. Bir tek, bu sağ kalmış.

Annem diyor ki, "Zavalıcık. Bu da pek fazla yaşayacak gibi durmuyor."

Ağlıyorum. "Ben onu iyileştiririm," diyorum anneme.

"Çok fazla umutlanma," diyor annem.

Ama umutlanıyorum.

Annem süt ısıtıyor. Bir biberonla süt veriyorum köpeğime. Zavalıcık emmeyi bile başaramayacak kadar güçsüz. Parmağıma damlatıyorum sütü.

Parmağımı yalıyor. Hiç kımıldamıyor. Ölecek diye çok korkuyorum.

Ama ölmüyor. Bir süre sonra biberondan süt emmeyi başarıyor ve her geçen gün iyileşiyor. Sonunda sağlıklı bir yavru köpek oluyor.

Çok mutluyum. Köpeğim

KÖPEĞİM PATA

Deborah Kogan

Çev.: Fatih Erdoğan

büyüyor. Bacakları da büyüyor. İkide birde yuvarlanıyor.

Bir gün babam diyor ki, "Belma, köpeğine bir isim koymalısın. Ona yalnızca 'yavru köpek' demen hoş değil."

Düşünüyorum. Düşünüyorum. Kitaplarda köpeklerle hep Karabaş, Çomar, Reks gibi adlar takıyorlar. Ama benim köpeğime hiçbiri yakışmaz.

13

14

Biraz daha düşünüyorum. Annem patates püresini sofraya götürmemi istiyor. Çok dikkatli taşıyorum, çünkü kâse dolu. Tam o anda köpeğim sanki beni bir yıldır görmemiş gibi üstüme atlıyor. Birlikte yuvarlanıyoruz. Püre bir yana, ben bir yana, köpeğim de başka bir yana. Annemin çok kızacağını biliyordum, ama kahkahalarımı tutamıyorum yine de. Patates püresini yuvarlayan köpeğime işte bu olaydan sonra Pata adını vermeye karar veriyorum.

Anneme diyorum ki,

"Bundan sonra köpeğimin adı Pata. Baksana her yeri patates yaptı."

Annem çığlıklarını kesiyor. "Pata," diye yineliyor. "Bundan daha uygun bir isim olamazdı!" Ve kahkahalarla gülüyor o da.

Pata benim en iyi arkadaşım oluyor. Anneme yardım ederken bana yardım ediyor ve hep benimle oynamak istiyor. Her gün okul dönüşü servisten inmemi bekliyor kapının önünde.

Bir gün her zamanki yerinde bulamıyorum onu.

Çağırıyorum, gelmiyor. Annem sabahtan beri onu görmediğini söylüyor.

Tepeye gidiyorum. Her yere bakıyorum. Yok.

Koruluğa, caddeye her yere bakıyorum, ellerimi çırpıyorum, sesleniyorum. Yok.

Eve koşuyorum. Babamla birlikte el feneriyle aramak istiyorum. Karanlık. Korkuyorum. Babamın elini sımsıkı tutuyorum. Her yeri arıyoruz. Elimiz boş döndüğümüzde annem, "Neyse," diyor. "Annesi gibi ezilmemiş demek ki."

Dualar ederek yatıyorum. Ne

olur sabah uyandığımda Pata
dönmüş olsun. Ama
ağlamaktan uyuyamıyorum.

Sabah da gelmiyor Pata.

Okulda sürekli olarak tek bir
şeyi düşünüyorum;
döndüğümde Pata'yı evde
bulmayı.

Servisin kapısının açılmasını
bekliyorum. İnince Pata'nın
beni bekliyor olmasını
umuyorum. Ama Pata yok.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Babam işten dönünce
markete asmak için bir
duyuru hazırlamayı öneriyor.

Bir kağıda KAYIP KÖPEK
yazıyoruz ve Pata'nın adını ve
yaşını yazıyoruz, görüntüsünü
tarif ediyoruz. Altına benim de
adım ve telefon numaramız
yazılıyor.

Sabah babam, babaanneme
gidip yardım etmemiz
gerektiğini söylüyor. Ağrıları
varmış.

Yol boyunca sıkıntım
geçmiyor.

Babaannem, "Neyin var
senin?" diyor, "hani benim
gülür yüzlü torunum?"

Anlattıklarımı dinleyince,
"Suratını asman çözüm değil
ki," diyor, "Pata'yı kafandan
atmalısın."

Kafamdan atamıyorum. Onu
öyle özlüyorum ki,
gözyaşlarımı tutamıyorum.

Daha sonra babam bir
nalbura gitmemiz gerektiğini
söylüyor. Çivi alacakmışız.

Babamın işini çabuk
bitirmesini istiyorum. Eve
dönmek istiyorum çünkü. Ama
babam hiç acele etmiyor.

Gazozumu içerken berber

Metin Amca bana sesleniyor. "Sen şu köpeğini kaybeden lqz mısın?"

Bana, sabahleyin saçını kestiği Ali'yi anlatıyor. İki gün önce yaralı bir köpek bulduğunu anlatmış ona. "Köpeğin Ali'lerin evinde," diyor berber Metin Amca. Kalbim güm güm atıyor. Mutlaka Pata olmalı o köpek.

Babama koşuyorum. Hemen Ali'lerin evine gitmeliyiz. Ama babam evi bilmiyor. Bilen birini bulana kadar herkese soruyoruz.

Evi bulduğumuzda kurbağalar gibi sıçırıyorum. "Ne istiyorsunuz?" diyen bir kadın sesi duyuluyor.

"Biz..." diyor babam. "Bulduğunuz köpeğin bizimki olup olmadığına bakmak için geldik."

"İçeri girin. Hoş geldiniz," diyor Ali'nin annesi. "Ama durumu pek iyi değil."

Sobanın yanındaki battaniyeye doğru yürüyor babam. Ben gözlerimi kapatıyorum. Göreceğim şeyden korkuyorum.

"Belma," diyor babam. "Bu Pata değil."

Kafam karmakarışık oluyor. Yaralı köpeğin Pata olmaması

bir yandan mutlu ediyor beni. Yaralı köpeği görünce içim iyice buruluyor. Pata'nın da bu durumda olabileceğini düşünüyorum.

Bütün bir hafta geçiyor. Pata'yı bulduğunu söyleyen herhangi biri gelmiyor, kimse aramıyor.

Anneme bezelye ayıklıyorum. Telefon çalıyor. Annem açıyor. "Evet... Kahverengi gri... Evet, ayaklan büyük."

"Pata!" diye çığlık atıyorum.

Annem susturuyor beni. Sorular soruyor, uzun uzun konuşuyorlar.

"Teşekkürler," diyor annem sonunda. "Belma babasıyla az sonra orada olur."

Arabada yerimde duramıyorum. Az sonra toprak bir yola sapıyoruz. Bir havlama duyuyorum. Sonra da onu görüyorum. Evin arkasından koşa koşa geliyor. "Pata!"

Dışarı atlıyorum. Pata üstüme atlıyor ve yüzümü yalıyor. Sarılıyorum, öpüyorum onu.

Babam da benim başımı okşuyor. "Belma," diyor, "Köpeğine bunca zaman bakan bu iyi insanlara teşekkür etmen gerekmez mi? Bu

18

Makbule Hanım ve kızı Selma."

Pata kucağımda, onlara elimi uzatıyorum.

"Köpeğine kavuştuğuna sevindim tatlım," diyor Makbule Hanım. Selma bir haftadır onunla uğraşüyor. Postayı almaya gittiğinde yolda bulmuş onu. Nereden geldiğini bilemedik. Bu sabah marketteki yazınızı görünce tahmin ettim. Ve sizi aramaya karar verdik. Değil mi Selma?"

Selma sanki az önce ağlamış gibi duruyor. Annesinin arkasına saklanıyor. Benden

biraz daha küçük.

Bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Onu üzgün görmek beni üzüyor.

"Selma," diyorum, "Ne zaman istersen Pata'yı gelip sevebilirsin."

Selma gülümsüyor. Gelip Pata'yı okşuyor. Ama ona 'Kuç'u diyor. En kısa zamanda gelmesini söylüyorum. Annesi de gidebileceğini söylüyor.

Teşekkür ettikten sonra vedalaşıyoruz. Pata hemen arabaya binip her zamanki yerine, pencere kenarına yerleşiyor. Selma, Pata'ya el sallıyor. Ne kadar üzgün olabileceğini düşünerek üzüleniyorum.

Eve dönerken Pata'ya sıkı sıkı sarılıyorum.

Onu hiçbir zaman bırakmayacağım.

Fındıkfarezi

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

BEYAZ MARTIM

Neva Öztulga / istanbul

O GECE beni uyku tutmamıştı. Yatağımda bir an önce sabah olması için dualar ediyordum. Ama ne yazık ki, saat daha gecenin biriydi. Sabah olmasına daha çok vardı. Bu sıkıntıya daha fazla dayanamadım. Yatağımdan fırlayıp kalktım. Aceleyle terliklerimi giydim, doğru annemin odasına koştum. Ama annem yatağında sanki bir bebek gibi uyuyordu. Çok canım sıkılmıştı. Şu anda yapılacak en güzel şeyin odamın penceresinden gökyüzüne, yıldızlara bakmak olacağını düşündüm. Odama dönüp pencereden bakarken sanki yansı yenmiş gibi görünen ayın içinden, bembeyaz ve kocaman bir martı görüldü. Sanki bana bir şeyler söylemek istercesine yüzüme bakıp, pencerenin camına gagasıyla vuruyordu. O bembeyaz martı birdenbire bana:

"Haydi ne duruyorsun? Bin sırtıma seni sonsuz güzelliklerin olduğu bir yere götüreceğim," dedi. Şaşkınlıktan bir an ne yapacağımı şaşırdım. Pencerenin açık camından eğilip martının kanatlarına atıldım. Beni büyük bir hızla bembeyaz bulutlar arasından yükseltilen uçurdu. Heyecandan gözlerimi sınırsız yummuş, kalbimin sesini dinliyordum. Gözlerimi açtığımda sanki dilim tutulacaktı...

Beni getirdiği yer o kadar güzeldi ki! Şehirlerdeki gibi gürültülü değil, yemyeşil ağaçlarla doluydu ve evleri de beyaz beyaz kocaman siteler halinde değildi. Ayrıca çocuk parklarında binlerce çocuk eğlenebiliyordu. Tertemiz denizlerinde bir sürü insan neşe içinde yüzebiliyordu...

Her şey o kadar temiz ve düzenli, insanlar o kadar mutluydu ki imrendim. Martı belki beni daha nice güzelliklerin bulunduğu yerlere götürecekti. Ama saatime baktığımda neredeyse sabah olacağını görüp, üzülmek, martıdan beni eve götürmesini istedim.

Martı sessizce süzülüp beni evime bıraktı.

Eve geldiğimde yatağıma o eşsiz güzellikleri düşünerek uzandım. Ne kadar zaman geçtiğini bilemiyorum ama, annemin yumuşak sesiyle uyandım. Birden içimi büyük bir hüznü kapladı. Çünkü gördüğüm o güzelliklerin hepsi rüyamda kalmıştı. Çok üzgün ve umutsuzdum...

Ama içimde birazcık da olsa gizli bir sevinç duydum.

Belki gene uyuyamayıp sıkıldığım bir gece o bembeyaz martı gelip, beni alır hasretimdeki bulutlar ötesine götürür diye düşündüm...

Hem de daha daha uzun süre, NEDEN OLMASIN?..

OKUL SEVİNCİ

Ne kadar çabuk geçti,
Koskoca bir yaz tatili
Şimdi herkes neşe
içinde
Okullar açıldı diye.

Öğretmenler bir çiçek,
Biz de bal alan arılar,
Daha çok çalışacağız,
Dolmalı bu petekler.

Neşelenin, sevinin,
Bugün okul açıldı.
Okuyup çalışacağız
Güçlü ve bilgili olacağız.

Şebnem Burcuoğlu
İstanbul

DÜŞÜNMEDEN YAPMAYIN İNSANLAR

Düşünmeden yapmayın insanlar,
Dünyamız tersine dönmessin.
Yeryüzünün pisliğinden,
Nehirlerimiz kirlenmesin.
O akvaryum gibi denizler,
Çamur gibi kara olmasın.

Havanın kirliliğinden,
İnsanlarımız ölmesin.
Düşünmeden yapmayın insanlar,
Dünyamız tersine dönmessin.

Ceren Sönmez
İstanbul

SÜRPİRİZ

Erman Çolak

Kdz Ereğli

Küçük ağaçkakan, kocaman gagasıyla dev çınar ağacının gövdesine açtığı deliklerdeki kurt ve böcekleri yiyor, bir yandan da yeniden delikler açıyordu. Fakat o kadar gürültü yapıyordu ki, sonunda bir ses onu durdurdu.

"Yeter artık. Rahat bir uyku da mı uyuyamayacağız senin yüzünden?" Öyle hiddetli bir sesteki ki bu, ister istemez durdu.

Etrafına bakındı. Ama kimseyi göremedi. Kendi kendine,

"Bana öyle geldi herhalde," diyerek yine acemice delikler açmaya devam etti. Bu defa daha hızlı bir ses onu durdurdu. "Söylediğimi duymadınız mı? Rahatsız etmeye hakkınız yok." Ağaçkakan merakla sesin sahibini aradı, yine göremedi. Onun göremediğini anlayan ses şöyle dedi:

"Yukarı bak, beni görebilirsin." Ağaçkakan yukarı baktığında bir yaprak üzerindeki kozayı gördü. Başka bir şey yoktu. "O olamaz," diye düşünürken kozanın kımıldadığını ve içinden uykulu bir tırtılın başının uzandığını gördü.

Tırtıl, "Ne o! Beni görmedin mi?" dedi. Ağaçkakan şaşkınlıkla, "Sen miydin o bağırان?" diye sordu.

Tırtıl, "Evet. Şurada birkaç gün uyuyacağım, onu bölmeye ne hakkın var? Biraz daha saygılı olamaz mısın çevrene karşı?"

Ağaçkakan, "Bu benim beslenmem için gerekli. Yiyeceğim böcekleri ancak böyle bulabiliyorum. Kızdırma bak seni de yerim." Tırtıl, "Kocaman gövdene güvenip böyle konuşuyorsun değil mi? Sen kuvvetlisin. Küçük, zayıf böcekler ise senin gibi güzel kuşların yiyecekleri olmalı değil mi? Onların yaşamaya ne hakları olabilir ki."

Ağaçkakan, "Eee ne yapalım? Bu bir doğa kanunu, kuvvetli zayıfı yer. Doğrusu senin gibi akıllı bir böceği yerken üzüleceğim. Ama bizim gibi güzel kuşların yaşaması için, sizin gibi böcekler ölmüş çok mu önemli?"

Tırtıl ağaçkakanın sözünü kesti. "Bakı yorum kendine çok güveniyorsun. Hiç dost olma şansımız yok mu?" Ağaçkakan, "Bir önerin mi var?" Tırtıl, "Evet. Bana bir hafta müddet verirsen sana hoş bir sürprizim var." dedi. Ağaçkakan biraz düşündükten sonra kabul etti. Bir hafta sonra yine burada buluşmak üzere söz verdiler ve ağaçkakan uçtu, gitti.

Beklenen gün geldiğinde, ağaçkakan heyecan ve merakla çınar ağacının bir dalına kondu. Aynı anda dalın üstünde renk renk kanatlarıyla harika bir kelebek belirdi. Öylesine güzeldi ki ağaçkakan gözlerini ondan ayıramıyordu. Kelebek birkaç tur attıktan sonra bir üst dala kondu ve:

"Hayrola, birini mi bekliyorsun?" dedi. Duyduğu ses karşısında irkilen ağaçkakan, "Sen..! Sen o tırtıl mısın?" diyebildi. Kelebek şen sesiyle, "Evet, ne o benzetemedin mi?" dedi. Ağaçkakan hayranlıkla, "Hayır, yani sesinden tanıyabildim. O küçük şekilsiz kurttan senin gibi güzel bir kelebek olabilsin, şaşılacak şey! Bütün söylediklerim için özür dilerim. Bahsi kazandın, benimle dost olur musun?" Kelebek tüm sevecenliğiyle, "Bak dostum, o beğenmediğin tırtıl, birkaç günlük uyku sonunda benim gibi harika bir kelebek oluverdi. Dünya böyle sürprizlerle dolu. Erken karar, bazen zarar verebilir. O gün çirkin tırtılı yeseydin, güzel kelebeği tanıyamayacaktın. Hem ben şeklimi değiştirsem de benliğimi değiştirmedim. Çirkin görüntümdeki saklı güzellikleri sana göstermek istedim..."

Ağaçkakan bir kez daha özür diledi, ikisi artık ayrılmaz dost olmuşlardı.

Cikcik Postası

✉ Sevgili Kırmızıfare,
Dergilerimizin gecikmesiyle ilgili mektubunuzu babam bana okudu. Bundan sonra gecikmeyeceğinizi söyledi. Kırmızıfare'yi çok seviyorum. Bize hep gelsin. Geç gelmesin. Sevgilerimle,

Burcu Günay/ Adapazarı

*Sevgili Burcu,
Bundan sonra gecikmesiz olarak kapını çalacağım. Yeter ki sen beni hep bekle olur mu?*

✉ Sevgili Kırmızıfare Dergisi,
Aboneniz değiliz, ama kitapçımızdan derginizin her sayısını alıyoruz. Oğlum ve kızım dergiyi paylaşamıyorlar. Size bir şey sormak istiyorum. İlk sayılarda Fatih Erdoğan'ın dünya turu ile ilgili bir öyküsü vardı ve sanırım birkaç sayı devam etmiş ve sonu gelmemişti. Çocuklarım o öykülerin sonunu çok merak ediyor. Lütfen Fatih Erdoğan'a söyleyisiniz, o öykülerin devamını ne zaman yazacak?

Ayten Umar/izmir

*Sevgili Ayten Umar,
Fatih Erdoğan, ilk sayımızdaki "Kızlar Hep Sorun," 4.*

sayımızdaki "Hangi Yoldan Gideceğiz?" ve 7. sayımızdaki "Para da mı Gerekıyor?" adlı öykü dizisinin devamını kendisinin de çok merak ettiğini, ama en kısa zamanda yazacağını belirterek ilginize teşekkür etti.

✉ Kırmızıfare Dergisine,
Kırmızıfare'nin ilk çıktığı günden beri (yaşlı bir) okuruyum. Yalnız ne yazık ki, birinci sayıyı yitirmişim. Öğrendiğim kadarıyla sizde de kalmamış. Bu durumda bize nasıl bir çözüm öneriyorsunuz? Kırmızıfare'nin okunup bir kenara atılacak bir dergi olmadığını söylememe gerek var mı? Ben ciltletmek için birinci sayıyı nereden bulacağım?

Ayhan Ergun/ İstanbul

*Sayın Ayhan Ergun,
Dergimizle ilgili sözlerinize teşekkür ederiz. Kırmızıfare'm izin ilk on dört sayısı birinci cildi oluşturacak, daha sonra her on iki sayıda bir ciltlenecektir. Şu anda elimizde 1., 9., 10., 11. sayılardan kalmadı, ama en kısa zamanda bu sayılardan ciltleyebilmek için az sayıda bastıracağız. O zaman siz de eksik sayılarınızı edinebilirsiniz.*

✉ Sevgili Kırmızıfare,
Heyecanlı öyküler okumayı çok seviyorum. Kırmızıfare'de heyecanlı öyküler basar mısınız?

Aykut Gülen/ Manisa

*Sevgili Aykut,
Dileğini yazarlarımıza iletceğiz. Sevgiler.*

✉ Sevgili Kırmızıfare Dergisi,

Senin baskıya nasıl hazırlandığını görmek istiyorum. Dergiyi çıkaranlarla ve yazarlarıyla tanışmak istiyorum. Sizze gelebilir miyim?

Gün Oluş/İstanbul

Sevgili Gün,
Bize telefon ederek ne zaman istersen Mavibulut Yayınları'na gelebilirsin. Bize sık sık gelip giden birçok sevgili abonemiz gibi seni de aramızda görmekten mutlu oluruz.

Mektuplarınız için adresimiz:

Kırmızıfare Dergisi
Posta Kutusu 607 Sirkeci
İstanbul

Onu Seviyorum... (9)

Fatih Erdoğan

Resim dersinde Suat suluboya karıştırdığımız suyu içiyor. Bütün ilgiyi üzerine toplamış olduğu için mutlu, gülümsüyor. "Manyak." diyor birisi. Kim olduğu anlaşılmıyor. Bir anda nedensiz bir itişme başlıyor. Öğretmen sınıfta, ama resim dersleri hep, biraz gürültülü geçer. Suat bana, "Sen içemezsin," diyor. "İçmem," diyorum. "İç lan," diyor Suat. Zafer, Suat'ı itiyor, "Vurma lan çocuğa," diye çıkışıyor. Suat öfkeyle bakıyor Zafer'e. Öğretmen yaklaşıyor. Suat, ısıklık gibi bir sesle, "Dersten sonra görüşürüz," diyor. Suat çok sinirli. Zafer'den hoşlanmıyor. Ders boyunca sınıfta fısıltı halinde dersten sonra olacaklar konuşuluyor. "Dersten sonra kavga var!"

Korkuyorum. Korktuğumu bilmelerini istemiyorum, ama kavga etmek de istemiyorum. Hele Suat'la kavga etmeyi hiç istemiyorum. Çünkü kendisinin de bilmediği bir şey şu ki, ben Suat'ı hep en iyi arkadaşım olarak görüyorum. Sınıfta yanında oturmam da rastlantı değil. En sevdiğim arkadaşım Suat.

Ama şimdi Suat hınç dolu gözlerle bana bakıyor. Herkes olacakları merakla bekliyor. Suat'a bir şeyler söylesem? Ne söyleyeceğimi de bilmiyorum, çünkü ne olup bittiğini de anlamıyorum ki! Suat neden bana kızgın? Sesler duyuluyor: "Suat döver!" Ortalık iyice kızışıyor. Kimileri de benim Suat'ı döveceğimi söylüyor. Hayır ben dövemem. Suat resmini bitiriyor. Zil! Her zamanki koşuşturma olmuyor. Herkes ağır adımlarla çıkıyor sınıftan. Neler olacak? Kim kimi dövecek? Okulun arkasındaki bayırdan geçiyor evlere giden yol. Konuşulanlar kulağıma geliyor. Benim çetemle Suat'ın çetesi kapışacakmış. Çetem? Sağıma soluma bakıyorum: Zafer yanımda. Öteki arkadaşlarım da... Ama onlar çetem değil ki. arkadaşlarım. Arkalardan öfkeli bir ses geliyor, Suat'ın sesi: "Durun lan orda!"

Yürüyoruz. Arkamızdan yetişiyorlar. Suat önce benim üstüme yürüyor. "Ne diyorsun lan sen ha?" Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum. En sevdiğim arkadaşım gözlerinden ateş çıkarcasına üstümde. Yere yuvarlanıyoruz. Hiç kendimi savunmuyorum. Kendimi savunmadığım için de Suat vuramıyor bana. Öylece bırakıyor. Zafer'i görüyor gözleri. Yumruklaşıyorlar. Ayırmayı başaramıyorum. Yerlerde yuvarlanarak vuruyorlar birbirlerine. İki gruptan birbirleriyle itişmekte olanlar da kavgayı izlemeye başlıyorlar. Sonunda ayırmayı başarıyoruz. "Müdür geliyor," diyor birisi. Müdür gelmiyor, ama kavgayı bu söz bitiriyor. Suat, yakası kopmuş, yüzünde bacaklarında yara bereyle, küfür ederek uzaklaşıyor.

Artık ayrı sıralara oturuyoruz Suat'la. Ama o yine de benim en iyi arkadaşım.

DERSLERİMİ BİTİRMİŞ, masamın üzerini de toplamıştım. Kitaplarımı, defterlerimi, kalem kutumu çantama yerleştirdikten sonra, "Artık sokağa çıkabilirim," dedim kendi kendime.

Yazın ilk günleriydi. Uzaktan uzağa oyun parkındaki çocukların sesleri duyuluyordu. "Anne derslerimi bitirdim, çıkıyorum."

"Kendine dikkat et oğlum. Fazla terleme sakın, yoksa hastalanırsın yine."

Bunlar annemin her zamanki sözleriydi. Hem akıllı, uslu bir çocuk olduğumu söyler; hem de her sokağa çıkışımda böyle öğütler vermeden duramazdı. Mutfağa doğru, "Tamam anne," diye bağırarak sokağa fırladım. Hava çok güzeldi. Belli belirsiz bir çiçek, ağaç, bahar kokusu çarpıyordu insanın burnuna.

Parka vardığımda, "Mahallenin bütün çocukları burada galiba," dedim kendi kendime. Okuldan, alt mahalleden tanıdığım başka çocuklar bile vardı aralarında. Herkes neşe içinde koşuyor,

gülüyor, oyunlar oynuyordu.

O sırada parkın karşı tarafından Sinan'ın bana el salladığını gördüm. Koşarak yanına gittim. Diğer arkadaşlarım da oradaydı. Sinan, "Neredeydin? Çok geç kaldın," dedi hemen.

"Derslerimi bitirir bitirmez çıktım."

"Tamam... Hadi gel, bizim takımdasın."

"Oldu."

Futbol oynayacaktık. Her iki takımın kalecileri yerlerini aldığı an oynayacağımız topu gördüm. Rengârenk, çok güzel toptu. Elime alıp, "Kimin bu?" diye sordum. Ahmet atılarak. "Benim," dedi, "amcam Almanya'dan gelirken getirdi."

"Çok güzelmiş, ama istersen başka bir topla oynayalım. Bir şey olursa üzülürsün."

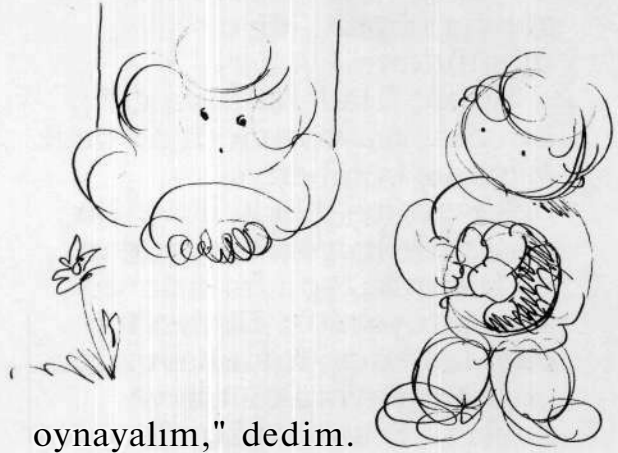
"Yok canım, amcam yine getirir. Hem baksana, ne kadar sağlam, bir şey olmaz."

"Sen bilirsin," diyerek topu oyun sahamızın ortasına koydum.

Aradan ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Hepimiz kendimizi oyuna kaptırmıştık.

Önce karşı takım, hemen ardından biz. birer gol atmıştık. Maç iyice kızışmıştı, işte o sırada Emre topa öyle sert vurdu ki, top kalemizin, kalecimizin üzerinden geçti. Parkın tel örgülerini aştı. Yan sokağa gidip köşedeki büyük apartmanın bahçesine düştü. Hepimiz gözlerimizle topu düştüğü yere kadar izlemiştik. Emre bile topa nasıl böyle vurabildiğine şaşırılmış gibiydi. Topun düştüğü yeri görünce, herkes birbirine, "Sen git al," demeye başlamıştı. 'Tamam tamam, uzatmayın. Ben alırım," dedim. Koşarak parktan çıktım. Apartmanın bahçe kapısını açarak girdim. Top, çiçeklerin yanındaki küçük bir su birikintisine düşmüştü. Çimenlere basmadan geçip eğildim. Topu aldım. O sırada, 'Topunuz ne güzelmiş," diyen bir sesle irkildim. Başımı kaldırdım. Birinci katın penceresinden bana bakan, on iki-on üç yaşlarında bir kızdı. Sapsarı, uzun saçları vardı. Yemyeşil gözlerinin içi gülüyordu sanki topa bakarken. Onu daha önce hiç görmemiştim. Bizim okulda da değildi.

"Evet, haklısın."
"Hiç böylesini görmemiştim. Ne güzel renkleri var."
"Bakmak istersen atabilirim oraya."
Yüzü birden değişti. Korkuyla, kırılganlıkla. 'Yoo, hayır," dedi. Topraklı, biraz da çamurlu olduğu için istemediğini düşünerek, "İstersen parka gel, birlikte

25

oynayalım," dedim.
"Olmaz..."

Böyle davranmasına bir anlam verememiş, biraz da kızmıştım. Koşarak bahçeden çıkarken bir daha dönüp baktım. Hâlâ camdaydı, ama nedense biraz üzgün görünüyordu.

Maçı biz kazanmıştık. Tel örgülerin önündeki park kanepelerine oturmuş dinleniyorduk. Emre. "Biz topun güzelliğine bakarken yendiniz bizi," dedi. Hepimiz

güldük. "Sen de amma hızlı vurdun topuma," dedi Ahmet. O an pencerede gördüğüm kız geldi aklıma. Onu daha önce hiç buralarda görmediğimi düşündüm. Belki de mahallemize yeni taşınmışlardı. Ama neden okula gelmiyordu? Başka bir okula mı gidiyordu yoksa? Çevrede başka bir okul olmadığı için, "Uzak bir okula gidiyor olmalı," diye düşündüm.

Sinan, "Hadi bakkala gidip birer meyva suyu içelim," dedi. Hepimiz bu öneriyi bekliyormuş gibi kalktık. Bir yandan yürüyor, bir yandan da Sinan'la topu birbirimize atıp tutuyorduk. Birden top elimden kaçıp kum havuzuna doğru zıplayarak gitmeye başladı. Peşinden koştum. Gözüm toptaydı. Sonunda kum havuzuna düşüp durdu. Eğilip aldım ve başımı kaldırır kaldırmaz onun, o beyaza yakın pembe yüzünü, sarı saçlarını, yeşil gözlerini gördüm. Bir tekerlekli sandalyede oturmuş bana bakıyordu.

"Merhaba... 'Gel' demiştin, geldim..."

Karşısında, ayakta duruyor, gözlerimi kırpmadan ona bakıyordum. Ne yapacağımı,

ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Hiç konuşmadan topu ona uzattım. Aldı. Ellerini üzerinde dolaştırarak sevgiyle okşadı. "Biraz hırpalanmış, yazık," dedikten sonra geri uzattı. Başını kaldırıpsordu:

"Senin adın ne?"

"Murat."

"Benim de Dilek... Seni tanıdığımı sevindim."

"Ben de."

Arkasında, tekerlekli sandalyesinin kenarından tutan kadın, "Dilekçğim, istersen gidelim. Bak, rüzgâr çıktı, üşüyeceksin," dedi. Üzüntüyle, gitmemek için yalvarırcasına bakan gözlerini kadına çevirdi, "N'olur teyzeciğim," dedi, "biraz daha kalalım. Baksana her şey ne güzel..."

"İsterseniz şu karşıkı kanepede oturalım," dedim kadına. Kadın cevap vermedi. Üçümüz o tarafa doğru yürüdük. Arkadaşlarım öylece durmuş, şaşkınlıkla bana bakıyorlardı. Topu onlara doğru atıp, "Siz gidin," dedim. Adının Dilek olduğunu yeni öğrendiğim sarı saçlı kız, "Sen de gitmek istiyorsan..." diye başlamıştı ki, sözünü kesip, "Hayır, ben burada kalmak istiyorum," deyiverdim.

Bir süre birbirimizin yüzüne bile bakmadan oturduk öylece. Sonra ikimiz de aynı anda birbirimize dönüp konuşmaya başladık. Hemen sustuk. Gülüştük. "Önce sen başla," dedi. "Hayır sen," dedim.

"Okula gidiyor musun?"

"Elbette."

"Kaçınıcı sınıftasın?"

"Yedinci."

"Yani on üç yaşında mısınız?"

"Evet."

"Ben de," derken başını üzüntüyle önüne eğdi.

Yemyeşil

gözlerinden pembe yanaklarına doğru iki damla yaş aktı. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Sen hiç okula gitmedin mi?"

"Gitmedim, ama evimize gelen öğretmenler bana her şeyi öğretiyorlar."

"Okuldaki gibi olur mu?..

Niye okula gitmiyorsun?"

"Bu halimle mi?"

"Neden olmasın?"

Acıyla güldü. "Benim gibilerin okula gidebilmeleri, bir meslek sahibi olup çalışabilmeleri ancak filmlerde olur," dedi. "Amma da yaptın,"

dedim, "tarihte birçok ünlü, ama sakat insan var. En tanınmış bestecilerin arasında, kör, hattâ sağır olanların adlarını sana hemen sayabilirim." İnanmazcasına

yüzüme baktı uzun uzun. Yanımda oturan kadın, "Hadi Dilek'çiğim," dedi ayağa kalkarken, "hava kararıyor. Artık eve dönelim."

Kadının ittiği tekerlekli sandalyesinden dönerek bana baktı. "Yarın aynı saatte, burada," dedi el sallayarak.

"Geleceğim," dedim.

Ertesi gün okuldan

döner dönmez masamın başına oturdum. Derslerimi bir an önce bitirmeliydim.

Gözüm sürekli saatteydi. Kapı çaldığında derslerimi bitirmek üzereydim. Annem, "Sinan çağırıyor," diye seslendi.

Kalktım. Kapıya gittim.

"Merhaba."

"Merhaba Sinan. Hoş geldin, girsene."

"Yok girmeyeceğim. Aşağı mahalleyle maçıımız var da sana haber vereyim dedim."

"Nerde oynayacağız?"

"Onların mahallesindeki

arsada."

Bir an durdum. Doğrusu çok gitmek istiyordum, ama 'olmaz' deyiverdim. Sinan çok şaşırmıştı.

"Neden?"

"Bir arkadaşına söz verdim. Onunla buluşacağız."

"Kim bu arkadaş? Hem maçtan da mı önemli?"

"Evet."

Sinan kırgınlıkla, belki biraz da beni başka biriyle paylaşmanın verdiği kıskançlıkla dönüp gitti. En iyi arkadaşımdı, ama ona bir hiçbir şey söylememiştim. İçeri dönüp kitaplarımı topladım. Çantamı yerleştirdim. Oturma odasında televizyonun karşısında oturmuş, elindeki bir şeyleri dikmeye çalışan anneme, "Ben çıkıyorum," dedim. "Sakin terleme," diyecekti ki, "Tamam anneciğim," dedim, "top oynamayacağım. Yalnızca parka gidip bir kanepede oturacağım." Sonra da dönüp çıktım. Sanırım annem hâlâ şaşkınlıkla arkamdan bakıyordu.

Koşarak parka gittim. Arkadaşlarımın hepsi toplanmış, yapacakları maç ile ilgili olarak son kez aralarında konuşuyorlardı. Ahmet beni görür görmez, "İşte geldi," diye

bağırdı. Sinan koşarak yanıma gelip, "Bizi yalnız bırakmayacağını biliyordum zaten," dedi. Etrafımı sarmışlardı. "İyi ki geldin. Sensiz tadı çıkmayacaktı," deyip duruyorlardı. O an ne oldu, nasıl oldu bilmiyorum, Dilek'i, ona verdiğim sözü unuttuverdim. Heyecanla, neşeyle, bağıra çağıra aşağı mahallenin yolunu tuttuk. Parka çıkan yolu tırmanırken hiçbirimiz konuşmuyorduk. Hiç ummadığımız bir biçimde yenilmiştik. Bakkalın önünde her zaman olduğu gibi meyva sularımızı içecek, sonra da evlerimize gidecektik. Parkın önüne geldiğimiz an Dilek'e verdiğim sözü hatırladım. "Nasıl da unuttum," diye kendi kendime kızıyordum ki, kum havuzunun yanındaki kanepede birisinin oturduğunu gördüm. Evet, O'ydu, Dilek'ti... Yanında da boş tekerlekli sandalyesi duruyordu. Çocuklara, "İyi akşamlar," diyerek koşarcasına parka girdim. Beni görmüştü. Yüzünde o temiz, o güzelim gülümseme belirdi yine. Hiçbir şey söylemeden yanına oturdum. "Bağışla," dedim zor duyulur bir sesle.

Sanki söylediğimi duymamış gibi gülerek, "Hoş geldin," dedi. Elini uzattı. Tuttum; buz gibiydi. Beni çoktandır bekliyor olmalıydı. Üşümüştü. El sıkıştık ve sustuk. Başım hâlâ önümdeydi. Doğrusu çok utanıyordum. Uzun bir suskunluktan sonra, "Neden hiçbir şey söylemiyorsun?" diye sordum. "Ne söylemem gerekiyor?" diye bir soruyla karşılık verdi. Şaşırmıştım. "Sana verdiğim sözü unuttum, umursamadın. Seni saatlerce beklettim. Üşüdün. Kırılmış, gücenmiş olmalısın. Beni hiç tanıımıyorsun. Yalancı olduğumu düşünüyorsun belki de..."

"Yoo, hayır..."

"Öyleyse neden bana kızdığını söylemiyorsun?"

"Kızmadım ki..."

"Ama nasıl olur? Bir insan bir arkadaşına söz veriyse, onu tutmalıdır. Ben olsaydım

çok kızardım ve bunu söylemekten de çekinmezdim."

"Olabilir, ama ben sana kızmadım."

Anlamıyordum. Aslında onun hiçbir şey söylemiyor olması beni kızdırıyor, daha doğrusu, üzüyordu. Ona haksızlık etmişim. Yaptığım doğru değildi. Yeni tanıştığım bir arkadaşımı, söz verdiğim halde yüzüstü bırakmış, bir maç için çekip gitmişim. Kırılması, kızması, doğaldı, ama o hâlâ hiçbir şey olmamış gibi gülüyordu.

"Maçınız nasıldı?"

"Berbat..."

Bunu söylerken canım konuşmak istemiyordu. Onun tepkilerini, öfkesini, kızgınlığını açıkça ortaya koymaması beni rahatsız etmişti. Başımı kum havuzuna çevirdim isteksizce.

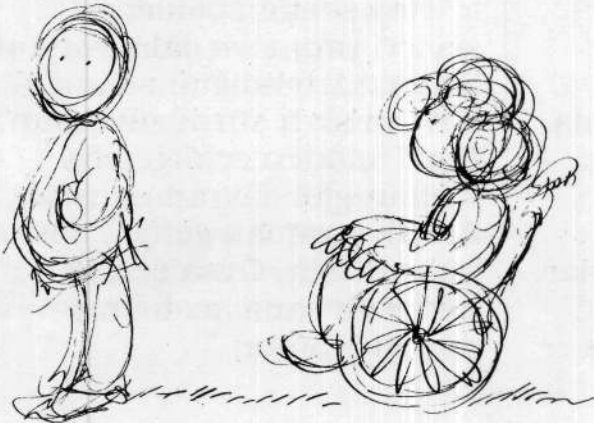
"Kim yendi? Sen hiç gol attın mı?"

"Yenildik. Hiç de gol atamadık."

"Boşver... Keşke ben de oynayabilsem de hep yenilsem."

Durumuna üzüldüğünü, kahrolduğunu anlıyorum.

"Aslında beni beklettiğin için sana

çok kızdım."

Şaşkınlıkla dönüp yüzüne baktım. Utanarak başını önüne eğdi. Pembe yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Niye utanıyorsun?..

Söylediğin doğru, kızman da çok doğal," dedim.

"Sahi mi? Bunları söylediğim için bana kızmadın mı? Yanımdan kalkıp gitmeyecek misin?"

"Neden gideyim? Tümüyle haklısın. Düşüncesizce davrandım, kabalık ettim sana karşı."

Yine sustuk bir süre. Sonra sessizliği yine o bozdu:

"Teyzem seni beklerken sıkıldı. Çekip gitti. Biraz sonra gelir."

"Sıkılmakta pek de haksız sayılmaz." İkimizde güldük.

"Dilek, gerçekten de okula gitmiyor musun?"

"Sen galiba benim sakat olduğumun farkında değilsin."

"Yürüyememek bu kadar önemli mi gerçekten?"

"Anlamıyorsun... Benim bacaklarım büyümüyor Murat. Ben büyüyorum, ama onlar hep öyle zayıf, güçsüz, cılız et parçaları olarak bedenimin altından hiç işe yaramadan sarkıp duruyorlar. Bacaklarımın üzerinde durmak, yürümek, koşmak

nasıl duygulardır, hiç bilmiyorum. Çünkü hiç yaşamadım bunları."

"Bağışla, seni üzmem istemedim."

"Hayır, sakın böyle konuşma... Yürüyen, koşan sağlam insanları kıskandığımı da sanma sakın. Bunca yıl sonra sakatlığıma alıştım ben; bunu kabullendim."

"Ama hiç de kabullenmiş gibi davranmıyorsun."

"Ne yapabilirim? Çoğu insan benden kaçıyor. Benimle konuşmak bile istemiyor. Zaman zaman ailemin bile benden sıkıldığı duygusuna kapılıyorum. Bu yüzden hep güler yüzlü olmak zorundayım. Çevremdeki insanları kaybetmek istemiyorum."

"Ama bu gerçek bir sevgi değil ki... Sen kendini de, çevrendekileri de aldatıyorsun."

"Neden?"

"Hep senden beklenen şeyleri yapmaya çalışıyorsun. Senden istendiğini sandığın davranışları sürdürüyorsun. Oysa içinden geldiği gibi, kendin gibi davranmalısın. Ancak o zaman gerçek dostları bulabilirsin. Oysa sen, herkesin sana acıdığını düşünüyorsun."

"Yalan mı?... Sen de bana acıdığın için yanımda değil misin şu an?"

"Hayır... Ben, Dilek adında yeni bir arkadaşım ile konuştuğumu sandığım için buradayım. Hem sana acımıyorum da... Bir düşünsene: Ya ellerin de sakat olsaydı; sırtının ortası kaşınsaydı da bunu yapamasaydın... Gözlerin bu güzelim renkleri göremeseydi... Kuşları duyamasaydın... Baharın kokularını içine çekemeseydin..."

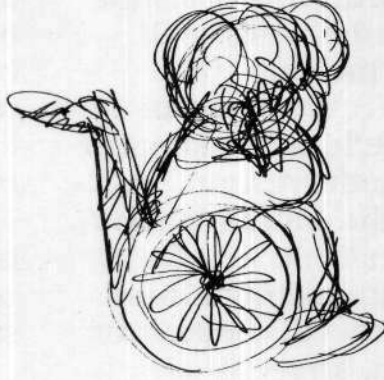
"Bunların hepsini biliyorum."

"Biliyorsun, ama bunlar için, daha doğrusu yaşamak için hiç çaba harcamıyorsun. Neymiş?... Eve öğretmenler geliyormuş... Tebeşir tozu yutmadıktan sonra, yazılı olmadıktan, öğretmenden kötü not almadıktan, o önlükleri giyip sırada oturmadıktan sonra, arkadaşlarla şakalaşmadıktan sonra seninki de okumak mı?... Hep bu tekerlekli sandalyede oturup birilerinin seni itmesini bekleyemezsin..."

Ağlamaya başladı.
"Anlamıyorsun anlamıyorsun," deyip duruyordu.

"Dilek'çğim ne oldu sana?"

Teyzesiydi. Sanki ben bir şey yapmışım gibi kızgınlıkla yüzüme baktı. Belki de yapmıştım. Dilek, "Yok bir şey teyzeciğim," dedi, "ama eve gidelim artık. Çok üşüdüm." sonra ikisi birlikte bana hiç bakmadan çekip gittiler. Dilek

de dönüp bakmadı. Ertesi gün cumaydı. Okuldan sonra çantamı eve bıraktığım gibi fırlayıp parka gittim. Akşama kadar çocuklarla oynadık, ama aklım hep Dilek'teydi. Onu kırdığım için çok üzülüyordum. Sık sık parkın köşesinden oturdukları apartmanın penceresine bakıyordum. Ara sıra da parktaki kanepelere göz atıyordum. Akşam olmuştu, ama Dilek gelmemişti. Cumartesi yağmur yağdı, pazar da... Hava, hiç sokağa çıkacak gibi olmadı, ama her iki günde de, "Bakkala gidiyorum," deyip evden

çıktım. Parka ve Dileklerin penceresine umutsuzca baktım. Yoktu.

Pazartesi günü, gökyüzü pırıl pırıldı. Güneş, insanı iyiden iyiye ısıtıyordu. Herkes parka doluşmuştu yine ve O da parktaydı. Kum havuzunun yanındaki kanepede oturmuş kitap okuyordu. Tekerlekli sandalyesi yine yanı başındaydı. Teyzesi yoktu. Beni görünce kitabını kapatıp tekerlekli sandalyesinin üzerine koydu. Yanma gidip oturdum. Doğrusu ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Başım önümdeydi. Belki özür dilemeliydim, ama söylediklerimi yürekten inanarak söylemiştim. Hepsinin doğru olduğunu düşünüyordum.

"Susma sırası şimdi de sende mi?"

Gülümseyerek ona baktım. "Ne söyleyebilirim?" diye sordum aynı onun yaptığı gibi.

"Beni özlediğini, merak ettiğini söyleyebilirsin."

Yine güldüm. "Haklısın," dedim, "seni özledim ve çok merak ettim." O da güldü. "İşte şimdi hoş geldin," dedi.

"Geçen gün söylediklerim için bağışla."

"Düşüncelerini söyledin. Bu yüzden özür dilemene gerek

yok. Hem bu konudan söz etmeyelim olur mu?"

"Ama seni kırdım."

"Olabilir, ama beni anlayan çok güç. Sen koşup oynayabiliyorsun. Dilediğin her yere gidebiliyorsun. Bunlar senin için çok kolay, ama ben... Ben mutlaka, beni bir yerlere götürecek birilerini beklemek zorundayım. Bu tekerlekli sandalyeden ne kadar nefret ettiğimi bir bilsen..."

"Bu konuyu açmak istemiyordum, ama bir şey soracağım sana: "Kolların da sakat mı?" Çok şaşırmıştı.

"Hayır, tam tersine, bacaklarımın gücü de sanki kollarımda."

"Öyleyse niye koltuk değnekleriyle yürümeyi denemiyorsun?"

"İstemiyorum."

"İstemiyorsun, ama buraya yine teyzenle geldin, değil mi? Yalnız başına gelemedin yani..."

"Elbette teyzemle geldim."

"Ta bir gün teyzen olmazsa?"

"O zaman annem, babam, hizmetçi kadın ya da öğretmenlerimden biri getirir."

"Ama mutlaka birine ihtiyaç var, değil mi?"

"Evet, var, bililerine ihtiyacım var; Çünkü ben

sakatım, anlıyor
musun?"

"Hayır, anlamıyorum."

"Elbette anlayamazsın..."

Sen benim kaç kez
ameliyat olduğumu da
bilemezsin zaten."

M M

"Tam dokuz kez ameliyat
oldum ben, biliyor
musun?.. Her defasında,
'Bu hastaneden kendi
bacaklarımın üzerinde
yürüyerek, koşarak
çıkacağım,' dedim kendi
kendime. Hep umutlandım.

'Hiç kimseye ihtiyacım
olmayacak. Su içmek için bile
birilerinin odaya girmesini
beklemeyeceğim artık. Okula
gidebileceğim. Parka, dağlara,
kırlara da. Sonra ip
atlayabileceğim, top
 oynayabileceğim,' deyip
durdum hep, ama ne oldu?..
Evet, koskoca bir hiç ya..."

"Bunlara çok üzüldüm, ama
ne kadar belli etmemeye
çalışsan da kendine fazla
acıyorsun. Kim bilir, belki de
bu korku, bu tembellik
hoşuna gidiyordur. Çünkü ne
istesen oluyor. Yanında her
zaman birileri, senin
bacakların olmak için hazır
bekliyor."

"Beni kızdırmak, üzmek
hoşuna mı gidiyor? Artık

seninle konuşmak
istemiyorum."

Ağlıyordu. Onu kızdırarak
doğru bir karar vermesini,
kendi başının çaresine
bakabilmesini, kendine
güvenebilmesini istiyordum.

"Ben gidiyorum, ama sen
burada oturup teyzenin
gelmesini beklemek
zorundasın," dedim. Acıyla,
çaresizlikle başını kaldırıp
yüzüme baktı. Benden belki
de kaçmak istiyordu, ama
gidemiyordu. Başını önüne
eğip hıçkırıklarla sarsılarak
ağlamasını sürdürdü. Onu
güçlü kılmak için
söylediklerimde biraz aşırıya
kaçtığımı düşünüyordum
şimdi. Ama bütün isteklerini
yerine getirmekle ona iyilik
yapılmış olmuyordu. Birinin
ona böyle sürüp

gidemeyeceğini söylemesi gerekiyordu. Bu da istemediğim halde ben olmuştum."

Kalktım. Parkın en uzak tel örgülerinin önüne, yere oturdum. Onu izliyordum. Az sonra teyzesi geldi. Getirdiği hırkayı Dilek'e giydirdi. Güçlkle kanepeden kaldırıp tekerlekli sandalyesine oturttu. Dilek teyzesine sarılıp daha çok ağlamaya başladı. Sonra teyzesi etrafa aranır gözlerle bakındı. Sanırım beni arıyordu. Sonunda birlikte çıkıp gittiler parktan.

O günden sonra Dilek bir daha parka gelmedi. Onu görmedim. Yalnızca okulların yaz tatilinin başlayacağı gün, teyzesinin onu tekerlekli sandalyesinde, iterek okulun önünden geçirdiğini gördüm, ama yanına gidemedim, onunla konuşamadım. Sanırım bahçedeki çocuklara bakıp ağlıyordu.

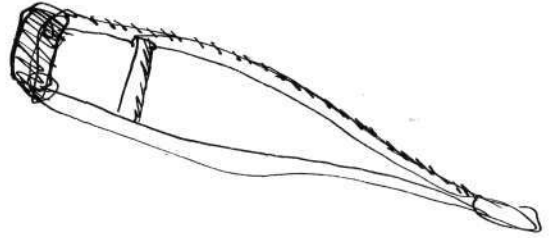
Yaz tatili boyunca da oturdukları dairenin perdeleri sıkı sıkıya kapalıydı hep. Onu özlüyordum ve çok merak ediyordum. Onu kaybettiğimi düşünüyordum acıyla.

Aradan haftalar geçti. Okulların açılacağı gün Sinan erkenden bize geldi. Birlikte kahvaltı ettikten sonra çıktık.

Bahçede eski arkadaşlarla karşılaşıncı çok sevinmişim. Hemen sarılıp kucaklaştık ve şakalaşmaya, oyunlar oynamaya başladık. İşte Dilek'i o an gördüm. Duvarın dibinde koltuk değneklerine dayanmış, o her zaman gülen gözleriyle bana bakıyordu. Bahçenin ortasında öylece donup kalmışım. Sanki etrafımda hiç kimse yoktu. İnsanları, çocukları unutmuştum. Bütün sesler susmuştu.

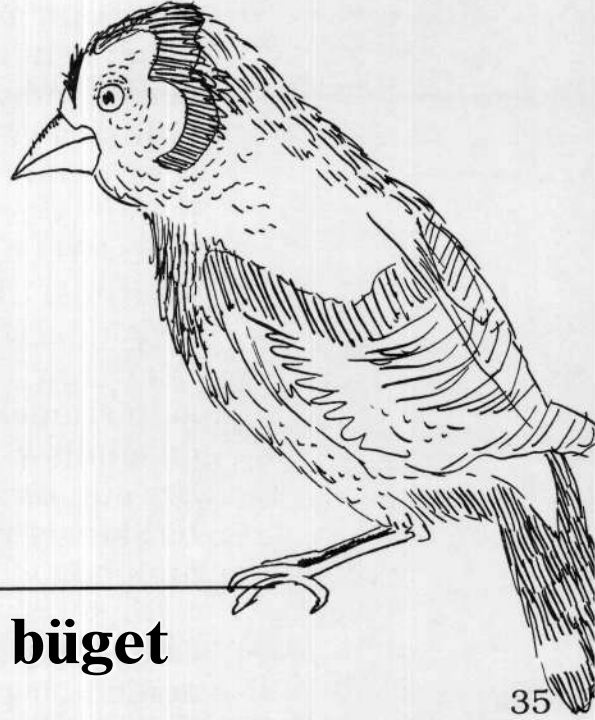
Ağır ağır bana doğru yürüdü. Yanıma gelince, sevgiyle gülerek bana elini uzattı. Sıktım. Uzanıp yanağımdan öptü yavaşça. "Aynı sınıftayız, biliyor musun?" dedi. Çok sevindim," diyecektim, ama diyemedim, Hiçbir şey söyleyemedim. O ise sürdürdü konuşmasını:

"Yürümenin bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum. Bundan sonra yaşayacaklarımın tümü için sana çok teşekkür ederim."

âşık sakalar

uğur büget

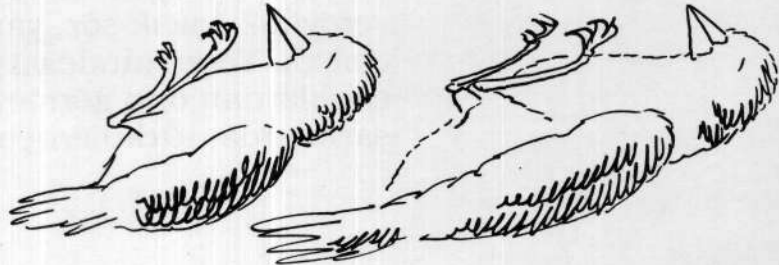
35

İKİ SAKA KUŞU, biri erkek biri dişi, ulu bir çınar ağacına konmuş. Dişi saka o kadar güzelmış ki erkek saka gözlerini ondan alamamış. Dişi saka da erkeği çok beğenmiş. Utancından yüzü kızarmış, başını eğmiş önüne. Ama güzel gözlerinin kaçamaklı bakışlarına engel olamamış. Sonra uçup gitmişler; erkek bir tarafa dişi bir tarafa. İkisi de geceyi birbirini düşünerek geçirmiş. Sabahı zor etmişler. Güneşin ilk ışıkları ile beraber, uçmuşlar, uçmuşlar, gelip ulu çmara konmuşlar. Yine yüzleri kızararak birbirlerine bakmışlar uzun uzun. Sonra bırakmışlar kendilerini uçsuz bucaksız göğün maviliğine. Ama ulu çınarın gözünden kaçmamış onların bu büyük aşkı. Çok mutlu olmuş. Beş asırlık

yaşantısında böyle aşklara kaç defa tanık olduğunu anımsamış. "Ne mutlu bana," demiş kendi kendine, "büyük aşkları, yüce duygulan ben de tadıyorum onlarla birlikte." Bu sessiz buluşma günlerce sürmüştü. Bir sabah erkek cesaret bulmuş, gelmiş dişinin yanına konmuş. İkisinin de minik kalpleri hızlı hızlı çarpıyormuş. Nefesleri boğazlarında düğümlenmiş, yüzleri kızarmış. Ulu çınarın yapraklarından çıkan hışırtı ile kendilerine gelmişler sonunda. Gülümseyerek "Merhaba," demişler birbirlerine, öylece, minik kalplerindeki büyük aşk dillenmiş. Öylesine dillenmiş ki, çevrede duymayan kalmamış. Artık her gün birlikte uçuyorlar, birlikte avlanıyorlar, birlikte uyuyorlarmış ulu çınarın yaprakları arasında.

Bir sabah kahvaltıdan sonra; ağız ağıza cıvı cıvı ötüşür, havada taklalar atarak uçuşurken, aniden bir pencerenin camına çarparak kendilerini yerde bulmuşlar. Dişi hemen toparlanmış ve fırlamış havaya. Erkek yerde kıpırdamadan yatıyormuş. Önce öldü sanmış dişi saka. Hemen yanına konmuş. Kalbinin çarptığını fark edince gözyaşı dökmüş sevincinden. Sonra, sevgilisini nasıl ayutacağını kara kara düşünmeye başlamış. Yardım istemek için oraya buraya uçmuş defalarca. Ama her defasında eli boş dönmüş sevgilisinin yanına. Bir ara erkek sakanın kıpırdadığını görmüş. Çok sevinmiş. Taklalar atmış sevincinden, cıvı cıvı ötmüş herkese duyurmak için. Bu sırada, bahçede miskin miskin uyumakta olan evin kedisi uyanmış. Kulaklarını sevinç çığlıkları atan dişi sakaya, gözlerini yerde kıpırdayan erkek sakaya

dikmiş. Kedinin de tam kahvaltı zamanıymış meğerse! Miskinliğinden kurtulmak için uzun uzun gerinmiş. Dikkatle kolağan etmiş etrafı. Sessiz birkaç adım attıktan sonra, yere yatarak saldırmaya hazır duruma gelmiş. Gözleri erkek sakadaymış. Sinirleri gerginmiş. Ön ayaklarının tırnaklarını dışarı çıkarmış, keskin dişlerini gıcırdatmış. Bütün bunları korku ve endişe içinde izleyen dişi saka ne yapacağını şaşırmış. Acı acı ötmüş, bağırarak yalvarmış, nefesi kesilinceye kadar yardım istemiş. Ama kimse duymamış bu yakarmalarını. O sırada, çarptıkları pencerede evin hanımını görmüş. Onun dikkatini çekmek için, kendini hızla atmış pencereye. Cama çarpmış ve baygın vaziyette yere düşmüş. Sevgilisinin yanına boylu boyunca uzanmış kalmış. Şimdi yerde iki saka yatıyormuş. Kedinin gözleri sevinçle parlamış. Aylarının üzerine tam atlayacağı sırada, pencere açılmış. Evin hanımı yerde yatan sakaları ve gözü dönmüş kediyi görmüş. Hemen kediyi kovmuş. Kedinin aklı sakalardaymış ama, ne yapsın! Ağzının suyu aka aka, yerde yatan sakalara uzaktan bakmakla yetinmiş. Hanım bahçeye çıkmış. Âşıkları yerden almış. İkisinin de hayatta olduğunu anlayınca, onları okşamış. Kendilerine gelinceye kadar yanlarından ayrılmamış. Onlara su verdikten sonra uçurmuş. Âşıklar, uçmuşlar uçmuşlar ulu cınara konmuşlar. Hayatta olmanın ve beraberliklerinin mutluluğunu paylaşmışlar, iyice sokulmuşlar birbirlerine, öpüşmüşler, koklaşmışlar bütün gece.

(Resim: Aylin Baydar)

İPUCU BİZDEN ÇÖZÜMÜ SİZDEN

Turan Yüksel

Merhaba Sevgili Arkadaşlar,

Geçen sayıda, üçünün de yanıtı aynı olan 9 bilmece sormuştum. Bir önceki ile birlikte, 10 bilmecenin çözümünü sizden bekliyordum. Bugün de 10 bilmece soracağım, böylece sizden 20 bilmecenin yanıtım yazıp göndermenizi bekleyeceğim.

Hiç korkmayın, soracağım bilmeceler çok kolay. Yine birer cümlelik bilmeceler. Ama bu kez aynı yanıtı olan iki bilmeceyi bir arada soracağım.

11- Köy içinde çengi Fatma.

12- Köy içinde ton ton öter.

Bu bilmecelerin köy, köy deyip durmasına bakmayın. Kentlerde de bahçelerde de yaşarlar...

13- Altın araba.

14- Dam üstünde kalaycı tas.

Düşünüyorum da buna nasıl bir ipucu vereyim? Azıcık söz, yanıü hemen ele vermiş olacak. Yeryüzünde yaşamış ve gözü olan canlılardan onu görmeyen yoktur. Şiirlerde, şarkılarda, türkülerde ne çok geçmektedir...

15- Köprüden gölgesiz geçer.

16- Ben dururum o gider.

İşte bunların yanıtı, kafanızı biraz kurcalasın istiyorum. Yenilmez, içilmez, elle tutulmaz, gözle görülmez. Benden bu kadar ipucu...

17- Baldan tatlı, zehirden acı.

18- Fırın içinde kürek.

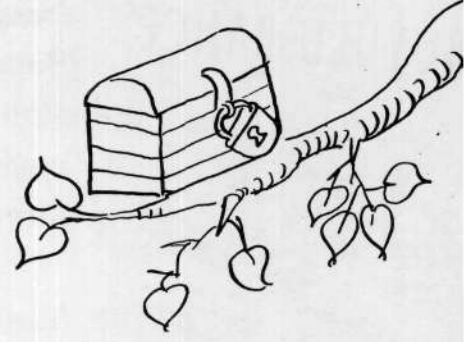
Her insanda var. Hayvanlarda da var ama insanlarda yaptığı işi onlarda yapamıyor.

19- Dal ucunda kilitli sandık.

20- Evin içi dört oda.

Elle tutulur, gözle görülür, yenilir. Köylerde onunla oyun oynanır. Bunun için türkülere bile girmiştir.

Evet sevgili arkadaşlar, yirmi tane bilmeceyi çözmeniz için önünüze koydum. Haydi bakalım üşenmeyin, kalemi kâğıdı elinize alın. Düşünün, bu kolay bilmeceleri çözüp yanıtlarını yazın. Hem okullarınız da kapandı. Dinlencedesiniz. Hem dinlenin, hem eğlenin, oynayın hem de bilmece çözmenin tadına varın. Göndereceğiniz yanıtlar doğru olduğunda size, yazın okumanız için kitap armağanı geleceğini de unutmayınız.

BİR KİTAP BİR YAZAR

Büyülü Bahçe * Seza Aksoy. Yapı Kredi Yayınları, 1993. Resimler: Mustafa Delioğlu. 64 sayfa, 19x14cm., 1. Hamur. 35000 TL

Büyülü Bahçe, Seza Aksoy'un ilk kitabı. Kitapta yer alan yedi öyküden dördü daha önce dergimizde yayımlanmıştı. Ayrıca Seza Aksoy, 1992 yılı Kırmızıfare öykü ödülünü de kazanmıştı.

Aksoy'un öykülerinin ana teması sevgidir. Doğaya, hayvanlara, başka bir insana, yaşama yönelik bir sevgi. Yazar, içinden taşan bu sevgiyi öykülerinde işlerken asla edebi olma çabasından vazgeçmez.

Yazdıkları sıradan öğütler ya da mesajlar değildir. Çocukluğumuzun engin dünyasından nice olaylar bulup çıkarır, zengin hayal gücüyle kimi zaman bir uçurtma, kimi zaman da ilginç bir bilgisayarla ilgili öyküler anlatır. Dili akıcıdır. Aksoy'un öykülerini okuduktan sonra içinizde öğütlerden oluşma bir ağırlık yerine, yaşama sevincinin hafifliğini hissedersiniz.

"Büyüme," diyor Seza Aksoy, "zor ama zevkli bir sınav gibidir. Uçmak isteyen küçük kuşların kanat çırpması gibi. Bunun için çok çalışmak gereklidir. Başarırsan uçarsın. Başarırsan büyürsün. Başarırsan özgürsün demektir. Büyüme aşama aşama gerçekleşir. Doğanın kuralıdır bu..."

Seza Aksoy'un öykülerini bir araya toplayan bu ilk kitabı edinmelisiniz.

Bu kitabı kitapçınızda bulamıyorsanız bize yazın veya telefon edin. Unutmayın Kırmızıfare aboneleri olarak bizden yüzde yirmi indirimle kitap alma hakkınız var. (Not: Bu sayıdaki Fındıkfaresi yazarlarına bu kitap ücretsiz olarak postalanmıştır.)

MAVİBULUT YAYINLARI 1993

KDV dahil fiyatı

* OKULÖNCESİ DİZİSİ

Pabucumun Bağı Çözüldü / Fatih Erdoğan	15.000.-
Okula Geç Kaldım / Fatih Erdoğan	15.000.-
Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? (Ciltli)/M. Waddell-B. Firth	70.000.-
Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli)/ Aytül Akal	65.000.-
Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli)/ Aytül Akal	65.000.-
Kırçıl Horoz (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	45.000.-
Demet'in Bahçesi (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	45.000.-
Kedi (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-
Balık (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-
Köpek (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-
Kuş (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-

* DERGİLER

KIRMIZIFARE 2,3,4, 5,6, 7,8,12,13,14,15,16,17,18,19,20	15.000.-
Şehir Hayvanları ve insanları İçin KEDİ 3,4,5	20.000.-

MAVİBULUT YAYINLARI Yenıcarşı Cad.
33 / 2 Ferah Ap. D.4 80060

Galatasaray İstanbul

Tel: 252 63 75-76 Faks: 244 08 60

HARİKA BİR YAZDI!

Güneş bütün sıcaklığıyla kumsalı ısıtırken şemsiyenin altında kardeşim Harika'ya KIRMIZIFARE okudum. Harika öykü dinlemeyi seviyor. "Büyüyünce KIRMIZIFARE'leri kendim okuyacağım," diyor. Bence çabuk öğrenecek. Sayıları öğrendi bile. Dün kumun üzerine "1" yazdı.

ABONELİK VE BİLGİ: MAVİBULUT YAYINLARI •
Tel: 252 63 75-76* Faks: 244 08 60